

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 61/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Richarda Bauera, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 83/2016 a sp. zn. 3 Cob 84/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2017 doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 83/2016 a sp. zn. 3 Cob 84/2016 (ďalej len „napádané konanie“).

2. Z vyjadrení sťažovateľky vyplýva, že v napádanom konaní bol na základe odvolania podaného zo strany žalobcu spis predložený odvolaciemu krajskému súdu 9. júna 2016 a od tohto dňa až do podania ústavnej sťažnosti krajský súd nevykonal žiaden úkon, ktorý by smeroval k odstráneniu stavu právnej neistoty. Sťažovateľka považuje obdobie 15-mesačnej nečinnosti krajského súdu za zbytočné prietahy, ktoré majú za následok zásah do jej základných práv a slobôd.

3. Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka podala 21. júna 2017 predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy podľa § 62 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorá bola prípisom sp. zn. Spr 114/2017 z 9. augusta 2014 vyhodnotená ako dôvodná, a predseda krajského súdu sťažovateľke oznámil, že vydanie rozhodnutia sa predpokladá do 30. septembra 2017.

4. Sťažovateľka uviedla, že krajský súd aj napriek podanej sťažnosti na prietahy *„... nekoná efektívne a bez zbytočných prietáhov a takým spôsobom, aby... poskytol v namietaných konaniach relevantnú ochranu jej práv a oprávnených nárokov“*.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka na podporu svojej argumentácie interpretuje právne normy a vybranú judikatúru ústavného súdu.

5. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napádanom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. Cob 83/2016 a sp. zn. 3 Cob 84/2016, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľke primerané zadosťučinenie v sume 1 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Výšku primeraného zadost'učinenia s'ťažovateľka odôvodnila tým, že priet'ahmi v konaní zo strany krajského súdu jej vzniká majetková a nemajetková ujma presahujúca výšku požadovaného primeraného zadost'učinenia, a súčasne vyslovila, že odopieranie spravodlivosti v nej vytvára pocit „... *totálnej neistoty a bezmocnosti*“.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie s'ťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 229/07).

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

12. Ústavný súd konštatuje, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (porovnaj I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08, I. ÚS 455/2010).

13. Ústavný súd v rámci predbežného prejednania sťažnosti pristúpil k skúmaniu, či postupom krajského súdu, resp. jeho nečinnosťou mohlo dôjsť k zásahu do základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že hoci sa z obsahu sťažnosti môže javiť, že sťažovateľka napáda dve samostatné konania (napríklad aj tým, že sťažovateľka mnohokrát používa plurál), v skutočnosti predmetom prieskumu je len jedno konanie o vydanie veci, ktoré je vedené krajským súdom pod dvoma spisovými značkami súčasne. Pre rozhodnutie ústavného súdu je ďalej nemenej dôležitá skutočnosť, že vo veci sťažovateľky bolo meritórne rozhodnuté 5. októbra 2017 (t. j. necelý týždeň po podaní ústavnej sťažnosti) s tým, že spis bol vrátený

súdu prvého stupňa 1. decembra 2017. Celková dĺžka konania na krajskom súde tak predstavuje 15 mesiacov, čo ústavný súd považuje za hraničnú, ale stále ústavne akceptovateľnú dobu konania na odvolacom stupni. Ústavný súd pritom vzal do úvahy aj predmet konania, t. j. čo bolo pre sťažovateľku v hre. V napádanom konaní išlo o bežný obchodný spor a ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že hoci aj konanie v obchodnej veci má pre účastníka bezpochyby význam, na druhej strane nejde o tzv. privilegované konanie (napr. ako je to vo veci starostlivosti o maloletých), na ktoré je nutné klásť sprísnené požiadavky na rýchlosť konania.

14. Ústavný súd ďalej dopĺňa, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľom označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

15. Napokon sa žiada dodať, že predseda krajského súdu nielen vyhodnotil sťažnosť ako dôvodnú, ale krajský súd vykonal aj nápravu, keď meritórne rozhodol do dvoch mesiacov od zaslania odpovede na sťažnosť. Ústavný súd tak hodnotí sťažnosť sťažovateľky adresovanú predsedovi krajského súdu len ako formálny akt bez toho, aby sťažovateľka poskytla primeraný (dokonca predsedom súdu výslovne ohraničený) časový priestor na nápravu. Aj táto skutočnosť mala vo vzájomnej spojitosti s už uvedeným vplyv na rozhodnutie ústavného súdu.

16. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Vzhľadom na uvedené možno iba zopakovať, že ústavný súd nepovažoval postup krajského súdu za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ako porušenie

základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

18. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2018